uvedenou námitkou snad — jak by se dalo souditi z dalších vývodů stížnosti o tvrzené stejné úrovni sporného prostoru a domu st-lčina a z toho dovozovaném příslušenství prostoru toho k domům postaveným na břehu — vindikovati pro sebe vlastnictví dotčeného prostoru, nešlo by, stejně jako, namítá-li, že cesty lze nabýti i vydržením, o obrany vyvěrající z poměru sousedského, nýbrž o nároky z titulů práva soukromého, jež bylo by možno uplatňovati toliko pořadem práva civilního, nikoli však v řízení před nss, který jest povolán chrániti pouze subj. práva veřejná.

Bezpodstatná je také další námitka, že stav. úřady nedbaly ustanovení § 13 stav. statutu, když určily šířku ulice místo 12 pouze 6 m. V § 13, obsaženém v částce II., jednající o rozdělení pozemku na více stavebních míst, se ustanovuje, že v rozdělovacím plánu mají býti ulice podle možnosti projektovány v rovné čáře, a to ulice do délky 100 m v šířce 12 m, ulice delší a s čilejší dopravou nejméně v šířce 15 m. Ustanovení toto, jak je z jeho obsahu nepochybně zřejmo, platí jen tehdy, když se pozemek rozděluje na stavební místa. V daném případě jde však pouze o ohražení pozemku, a nelze se proto již z tohoto důvodu předpisu § 13 dovolávati. Tvrdí-li stížnost, že pozemek st-lčin č. . . . vznikl rozdělením původní parcely č. . . . v roce 1867, je okolnost ta pro dnešní spor bez významu, ježto požadavek ohledně šířky ulice, vyvozovaný z § 13, bylo by bývalo možno — ovšem kdyby předpis ten byl již tehdy platil — uplatňovati nejvýš v parcelačním řízení, prováděném v roce 1867, nikoli však zde, kde o žádnou parcelaci nejde.

Posléze se stížnost obrací proti závěru žal. úřadu, že šestimetrová šířka ulice před domem st-lčiným může se pokládati za dostatečnou, a označuje závěr ten za mylný, ježto pro jízdu vozem je — zvlášť se zřetelem na topografické poměry v daném případě — šířka 12 m minimální. — Úsudek úřadu o tom, jak musí býti ulice před domem st-lčiným s hlediska komunikačního a bezpečnostního široká, jest úsudkem skutkovým, který nss nemůže přezkoumávati věcně, nýbrž jen v mezích § 6 odst. 2, zák. o ss. — — —

Č. 10.629.

Stavební právo (Bratislava). — Řízení správní. — Řízení před nss-em: Nájemce domu není stranou ve stav. řízení o demolování domu, třebas jeho nájemní právo je zajištěno knihovně.

(Nález ze dne 16. června 1933 č. 7573.)

Prejudikatura: srov. 3408/24, 7453/28, 10.071/32; 7453/28, 8570/31.

Věc: Jakub M. v B. proti zemskému úřadu v Bratislavě (za zúč. firmu T. A. B. ze Z. adv. Dr. Jar. Růžička z Prahy) o demolaci domů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 21. února 1930 povolil měst. notářský úřad v Bratislavě firmě T. & A. B. na její žádost zbourání domů čp. . . . na náměstí H. a v ulici M. v Bratislavě s podmínkou, že z ohledů bezpečnostních musí se to státi současně s nařízenou již demolicí sousedního domu firmy V. T. na parcele č. . . .

Podáními z 29. února 1930 a 20. března 1930 domáhal se st-l u měst. notářského úřadu, aby řízení demoliční ohledně domů čp. . . . bylo za-

staveno, a aby k pokračování v něm byl přibrán jako oprávněný účastník, ježto v těchto domech má pronajaty obchodní místnosti a to v čp.... podle smlouvy, zapsané v pozemkové knize, do 31. července 1940, v čp.... pak do 31. července 1941. Městský notářský úřad v Bratislavě výměry z 21. března 1930 žádosti ty odmítl pro nedostatek legitimace st-lovy jako nepřípustné s odůvodněním, že nájemník podle § 61 resp. §§ 16—18 stav. statutu města Bratislavy není ve stavebních a demoličních záležitostech stranou; zem. úřad v Bratislavě odvolání st-lovo nař. rozhodnutím z téhož důvodu zamítl.

Stížnost především namítá, že je nesprávný názor žal. úřadu, jako by st-l v záležitosti, o niž jde, nemohl býti procesní stranou a nebyl proto oprávněn do ní zasahovati a to přes to, že jeho nájemní právo je intabulováno, následkem čehož se stává právem reálním, t. j. platným vůči každému. Námitka tato není důvodná.

Otázku, koho sluší pokládati za procesní stranu (interesenta) v určitém řízení správním, dlužno, jak nss již opětovně vyslovil (srov. na př. Boh. A 7453/28, 8970/31 a j.), posuzovati podle oněch norem, jež upravují tu kterou právní materii, takže za interesenty ve smyslu zákona možno uznati jen ty osoby, které příslušná specielní norma právní za interesenty prohlašuje.

V daném případě jde o zbourání domů, tedy o záležitost stavební, a je proto pro posouzení sporné legitimace st-lovy rozhodným stavební statut města Bratislavy z r. 1872. Nějakých zvláštních předpisův o řízení, jež jest provésti při zamýšlené demolici budov, řečený stav. statut neobsahuje, a nutno tudíž v příčině té přihlédnouti k ostatním všeobecným jeho předpisům. Z nich pak jest zřejmo, že stranami, s nimiž úřad ve věcech takových má jednati, jsou toliko stavebník, resp. majitel dotčené budovy a sousedé (srov. §§ 4, 16, 17 a 18). Že by osobu, jež užívá místností v té které budově toliko z titulu svého nájemního poměru, slušelo pokládati za souseda, ze statutu nevyplývá, a nedá se to dovoditi ani z povahy věci samé (srov. Boh. A 3408/24, 7453/28, 10.071/32). Na tom nemůže nic změniti ani, že snad smlouva o nájem je vložena do veřejných knih, čímž se právo nájemní stane právem věcným, neboť okolnost ta má, pokud se týče právní posice nájemníka, význam toliko potud, že i každý pozdější nabyvatel nájemního objektu musí zpravidla jeho používání do času ještě zbývajícího nájemníku ponechati.

Lze ovšem připustiti, že stavebně-policejní povolení k zbourání domu může ve svých důsledcích vrhati reflex i na práva nájemníkova s hlediska jeho nájemního poměru, ježto nájemník má zajisté zájem na tom, aby najatých místností mohl užívati, avšak tento pouze faktický zájem není při nedostatku positivního předpisu s to, aby založil jeho legitimaci jako procesní strany v řízení o vydání takového povolení. Může se proto nájemník, má-li za to, že povoleným zbouráním domu by byla porušena jeho práva ze smlouvy nájemní, domáhati ochrany těchto svých práv jen proti majiteli pronajatého objektu prostředky, jež mu platný právní řád poskytuje proti němu jako druhé smluvní straně, tedy pořadem práva civilního.

Pokud se snaží stížnost dovoditi spornou legitimaci st-le poukazem k tomu, že jeho právo nájemní, byvši vtěleno, stalo se platným a účinným proti každému a tudíž i vůči úřadům, přehlíží, že stav. úřady jsou

oprávněny a povinny hájiti toliko zájmy obecné a veřejná práva sousedská, stav. řády uznaná, nikoli však soukromá práva k budovám nabytá, jež chrániti jsou povolány výlučně řádné soudy.

Jestliže tedy stavební úřad I. stolice nepřiznal st-li legitimaci k účasti na řízení o zbourání domů, v nichž má pronajaty místnosti a potvrdil-li žalovaný úřad výrok ten, učinil tak podle předchozích úvah právem. Za tohoto stavu věci nebylo potřebí zabývati se ještě také dalšími výtkami stížnosti, že žal. úřad nevzal zřetel k nabídce st-lově na zbourání sousední budovy firmy V. T. vlastním nákladem, ani k požadavku úřadu pro zachování památek, aby stavba nebyla demolována, neboť obě tyto okolnosti jsou pro posouzení sporné legitimace st-lovy bez právního významu.

Č. 10.630.

Zaměstnanci veřejní: * Ovdovělému pensionovanému zaměstnanci s jedním nezaopatřeným dítětem nepřísluší přídavek na děti podle §§ 4 a 10 zák. č. 394/1922 Sb. ani tehdy, jde-li o dítě duševně či tělesně choré.

(Nález ze dne 16. června 1933 č. 8116.)

Věc: Bartoloměj S. v Ch. proti ministerstvu spravedlnosti o přídavek na děti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl výnosem min. sprav. ze 6. srpna 1925 jako rada vrch. zem. soudu v T. pensionován a byl mu vedle odpočivných požitků od 1. září 1925 přiznán jednak jednotný drah. přídavek podle III. rodinné třídy (ročních 1.440 Kč), jednak přídavek na dítě ročních 1.500 Kč pro duševně chorou dceru Václavu do odvolání, nejdéle však prozatím na dobu jednoho roku. — Na přihlášku st-lovu z 28. června 1926 přiznalo mu zem. fin. ředitelství v Praze výměrem z 15. července 1926 pro zmíněnou dceru (narozenou dne 21. července 1892), která sice dovršila 18. rok svého věku, je však pro duševní chorobu k výdělku nezpůsobilou, nemá žádného majetku a jest nezaopatřenou, přídavek na dítě ročních 1.500 Kč od 1. září 1926 do odvolání, nejdéle však do konce srpna 1927. — Když dne 27. ledna 1927 manželka st-lova zemřela, — — — — — povolilo presidium vrch. soudu v Praze výměrem z 23. června 1930 st-li podle zák. č. 394/22 od 1. února 1927 jednotný drahotní přídavek podle II. rodinné třídy ročních 1.440 Kč potud, pokud bude lze přihlížeti ke st-lově nezaopatřené, pro duševní chorobu k výdělku nezpůsobilé dceři Václavce, do odvolání, nejdéle však do konce srpna 1930. Přídavek na dítě ročních 1.500 Kč st-li jako ovdovělému zaměstnanci s jedním dítkem, zařazenému pro jednotný drah. přídavek podle čl. V. vl. nař. č. 34/23 do druhé třídy rodinné, však nepřiznalo podle § 10 lit. A bodu 1 zák. č. 394/22, ježto se ustanovení § 4 tohoto zák. vztahuje pouze na aktivní státní zaměstnance. Podotknuto, že jednotný drah. přídavek podle II. rodinné třídy ročních 1.440 Kč byl st-li za dobu od 1. února 1927 do konce srpna 1930 již poukázán.

Z výměru presidia vrch. soudu podal st-l stížnost, kterouž žal. min. zamítlo v dohodě s min. fin. nař. výnosem.